Contributed by Daniel Tanuro
donderdag, 18 augustus 2011 -

Eerste Minister van de regering van lopende zaken Yves Leterme wil dat het parlement haar vakantie inkort om het akkoord te ratificeren dat op 21 juli op Europees niveau werd vastgelegd omtrent het schuldbeheer van de afzonderlijke lidstaten in de Eurozone. Het gaat over het “geven van positieve signalen aan de markten”, zegt hij, wat impliceert dat er een begroting voor 2012 dient opgesteld te worden overeenkomstig de neoliberale dogmaa. “We moeten voor 1 januari een begroting opstellen die een tekort van 2,8% respecteert”, zegt Leterme. Zijn minister van Financiën, Didier Reynders, applaudiseert en doet er nog een schep bovenop: “Politieke crisis of niet, we moeten (aan de markten) tonen dat we in staat zijn om normale beslissingen te nemen” (La Libre, 9/8/2011). Het akkoord van 21 juli

Ter herinnering: het akkoord van 21 juli voorziet een uitbreiding van de opdrachten van het Europees Financieel StabiliteitsFonds. Het EFSF zal vanaf nu regeringen kunnen helpen om hun banken te herkapitaliseren, en zelfs onmiddellijk geld kunnnen lenen aan banken die in moeilijkheden verkeren. Onder het mom van een private deelname aan de redding van Griekenland, kunnen de banken, die enorme sommen hebben ontleend aan de Europese Centrale Bank aan belachelijke rentevoeten van 1%, en het lenen aan Griekenland aan 6%, zich voor een deel ontdoen van activa die “toxisch” waren geworden, door hun verliezen te beperken op de kap van de belastingbetalers , d.m.v. een belastingverlaging van 20%.

Dit akkoord kadert in de “nieuwe economische governance” en van het “Europees semester” dat behelst dat vanaf nu de begrotingen van de lidstaten moeten voorgelegd worden aan de Europese Commissie alvorens zij besproken en aangenomen worden door de nationale parlementen.

De Commissie zal er op toezien dat deze begrotingen het Europact respecteren. Ter verduidelijking: het begrotingsevenwicht moet verzekerd zijn door de pensioenleeftijd te verhogen, de sociale bescherming te ontmantelen, de openbare sector te privatiseren, het aantal ambtenaren te verminderen, de indirecte belastingen te verhogen (de meest onrechtvaardige belastingen), aan de index te morrelen en door aan investeerders flexibele arbeidskracht aan te bieden, overgeleverd aan de patronale willekeur.

Er is geen sprake van om de verantwoordelijken voor de crisis aan te pakken: de banken, waarvan de redding in 2008 de lutelle som van 230 miljard € heeft gekost aan de lidstaten van de EU. Geen sprake van om terug te komen op de fiscale en parafiscale geschenken die het neoliberalisme aan de rijken en de ondernemingen sinds meer dan 30 jaar gaven. Glitterende geschenken als daar zijn: roerende voorheffing, notionele interestaftrek, vermindering van de patronale bijdragen, vermindering van de belastingstarieven voor bedrijven, afschaffing van de hoogste schijven van de directe personenbelasting (de hoogste inkomens), nulheffing op beursmeerwaarden en op roerend

fortuin, fiscale aftrek van dienstencheques onafhankelijk van het inkomensniveau –en we kunnen zo nog een tijdje doorgaan… ”Het geld halen waar het zit” zou in tegenspraak zijn met het Verdrag van Maastricht dat de EU omschrijft als een “markteconomie waar de concurrentie vrij is en niet gehinderd”. De ratingbureau's zouden het niet verdragen!In de lijn van Albert II

’t Is duidelijk dat Yves Leterme en zijn ministers willen dat het parlement samenkomt om carte blanche te geven aan de regering van lopende zaken en aan de Europese bureaucratie in het offensief tegen de wereld van de arbeid, zoals de banken met luide stem eisen. Het is niet onmogelijk dat deze heren het voorbeeld van Sarkozy en Berlusconi volgen, die vragen om het begrotingsevenwicht in de grondwet van hun respectievelijk land in te schrijven, en dat als een “gouden regel” voorstellen. Mutatis Mutandis,zijn we niet ver verwijderd van de “volmachten” waarmee de regering Martens-Gol in 1982 een loodzware besparingsronde oplegde, waarvan de effecten tot vandaag te voelen zijn. Dit alles ligt duidelijk in de lijn van de koninklijke aanbevelingen om “structurele maatregelen “ te nemen om “het Europees avontuur” te redden.

Tegenover het voorstel van Leterme zijn de reacties van de partijen kenmerkend. André Flahaut, “socialistisch” Kamervoorzitter ging onmiddellijk strak in de houding staan. Hij liet direct aan de Eerste Minister weten dat de Kamer klaaar was om de noodzakelijke commissies bij elkaar te roepen om de wetsvoorstellen die op 20 juli door de ministerraad waren goedgekeurd te onderzoeken, eens die teksten zouden terugkeren van de Raad van State (Le Soir, 7/8/2011).

De fractieleider in de kamer voor de NVA, Jan Jambon, verklaarde: “Als er wetgevend werk dient geleverd te worden, en dat dient te gebeuren na afloop van de Europese top, dan moet het parlement zijn verantwoordelijkheid nemen en moeten we inderdaad zo vlug mogelijk bij elkaar komen om dit debat te voeren. Op dat punt, volg ik dus de Eerste minister”. Dit bevestigt onze analyse van de toespraak van Albert II op 21 juli: door alles in te zetten op de institutionele verrotting, zullen de Vlaams-nationalisten elke maatregel steunen die de democratische rechten inperkt en de uitvoerende macht versterkt t.o.v. de wereld van de arbeid, want dit ligt in het verlengde van hun ultra-liberale strategie. Over de versterking van de uitvoerende macht zijn de twee stromingen in de schoot van de heersende klasse in feite akkoord.

We kunnen een klein nuanceverschil vaststellen tussen de partijen aangaande de opstelling van de begroting. Voor Leterme is zij “de verantwoordelijkheid van de formateur” (RTBF Info, 9/8/2011). Reynders draait hem de duimschroeven aan: “Ik geef drie weken aan Di Rupo” (La Libre, op.cit.). De fractieleider van Open VLD in de kamer, Patrick Dewael, gaat nog verder: “De maand september mag niet verloren gaan”, zei hij op de VRT. “ We kunnen ons niet veroorloven om tot begin oktober te wachten tot een nieuwe regering zich met deze taak zal belasten. Ik denk dat het goed zou zijn dat dit vroeger kan gebeuren. Als het parlement akkoord gaat, kan de uittredende regering zich er al aan wagen.”Di Rupo-Leterme, hetzelfde gevecht

En de “socialistische” partijen? De fractieleider in de kamer voor de Sp.a , Bruno Tabback, denkt dat de begroting voor 2012 opgemaakt kan worden door de 8 partijen, die vervolgens de onderhandeling kunnen aanvatten met het zicht op een regering met volle bevoegdheden.. “Het lijkt mij beter dat we doorlopend onderhandelen, wat ons toestaat om tot een akkoord over de begroting te komen en die vervolgens door het parlement te laten goedkeuren”, zei hij. “Dat lijkt mij veel gezonder en betrouwbaarder dan eerder een voorlopige begroting in te parlement te stemmen, in lopende zaken, en die vervolgens drie maanden later aan te passen, omdat de regeringsonderhandelingen tot iets volledig anders hebben geleid.”

Eigenlijk is er absoluut geen sprake van dat “de regeringsonderhandelingen tot iets geheel anders leiden”! De nota van formateur Di Rupo laat daarover geen enkele twijfel bestaan: met zijn weloverwogen aanvallen tegen de werklozen, tegen de gepensioneerden, tegen de openbare sector, tegen het budget in de gezondheidszorg, is de nota perfect afgestemd op het offensief van sociale

achteruitgang dat het Oude Continent in stukken breekt.

Onder dat uithangbord heeft Elio Di Rupo voorgesteld aan Yves Leterme dat die bij de onderhandelingen over het sociaal-economische luik van het akkoord voor de vorming van een nieuwe regering zou worden betrokken.

De Eerste Minister bevestigde: “ Ik ben in contact met de omgeving van Elio Di Rupo en we gaan akkoord over de methode”. Een methode die er vooral gericht op is om de naïevelingen te doen geloven dat de “inspanning gelijkmatig verdeeld is”. Voor dit goochelwerk moet men vertrouwen geven aan de voorzitter van de PS, hij is daar specialist in.

In Griekenland werd een uitstekende video stevige internethit. Debtocracy* toont gedetailleerd aan hoe de schuld het financiekapitaal toelaat om de politiek in de landen te bepalen. België, net als Griekenland, verwijdert zich meer en meer van de democratie, zelfs de burgerlijke. De debtocratie - het is te zeggen, de dictatuur van het kapitaal - neemt haar plaats in. En zie net als in Griekenland staat de sociaal-democratie mee aan het roer…

(*) Debtocracy bestaat in een in het Frans en het Engels ondertitelde versie. Je kan de film vinden hier.